la irrigació cerebral esquerra durant uns minuts i en el menor temps possible realitzar la resecció de l'aneurisma i reparar l'artèria. Era un procediment quirúrgic arriscat, que requeria d'un grup d'especialistes altament qualificats. Per això la resident de cirurgia vascular s'encarregà de programar les agendes dels cirurgians vasculars, neurocirurgià i anestesiòleg més capacitats, i de reservar la sala de cirurgia adequada a les necessitats del procediment.

El 9 de desembre a les 5:25 hs. del matí rebérem la trucada de la meva mare, que es trobava hospitalitzada, donant-nos la notícia que cap a les 7 del matí la ingressarien a la sala de cirurgia. En aquest moment totes les cadenes d'oració cobraren més força. La meva tia, Gna. Rosario, molt amablement, ens fou una gran companyia en aquests moments d'espera, incertesa i angoixa, recolzant-nos sempre, donant-nos la tranquil·litat que tant necessitàvem.

Cap a les 1:15 hs. de la tarda, se'ns informà que la cirurgia havia estat tot un èxit. La meva mare, per gràcia de Déu, sortí conscient de l'operació; els metges estaven molt contents i impressionats de veure-la desperta, ja que la majoria dels pacients sotmesos a aquest tipus d'intervencions han de ser induïts a coma per tal que el seu sistema el resisteixi. Tampoc fou necessària la reconstrucció de l'artèria a través d'un empelt. Segons els metges, l'artèria cedia; era més flexible del normal. Aquest dia la meva mare tornà a néixer, fou traslladada a la Unitat de Cures Intensives amb suport d'oxígen i líquids. Gràcies a Déu, el seu sistema respiratori fou molt fort i no precisà d'intubacions ni de ventilació mecànica: ¡nova gràcia divina!

Fins al dia 11, inclòs, passaren tres dies crítics; succeí que la tensió pujà a nivells molt alts i el cor també hagué de bategar molt acceleradament, però per gràcia de Déu i del personal mèdic tot sortí bé i la meva mare resistí aquests moments, en els quals l'organisme incrementà de manera excessiva la seva activitat cardiovascular i pulmonar. En aquesta data, a les hores de la tarda, la meva mare s'estabilitzà completament en la seva tensió arterial, freqüència cardíaca, freqüència respiratòria i saturació d'oxígen; les constants es normalitzaren.

Dos dies després, donaren l'alta d'hospitalització a la meva mare. Déu permeté que tot tingués lloc de la manera més perfecta possible. Ell tot ho fa bé, i permeté que, ultrapassant les previsions inicials, en aquella data tornés amb nosaltres a casa i ens preparéssim per a celebrar el Nadal.

Fou un regal de Nadal molt gran i bonic, car la meva mare tornà a viure i a ser la mare amorosa que sempre ha estat. Déu ens ensenyà que Ell està sempre acompanyant-nos i posant àngels en el nostre camí. El 17 de febrer de l'any següent se li féu aleshores a la meva mare el seu darrer control postquirúrgic, en el qual el metge la trobà molt bé.

Així prosseguir fins a juny de 2018. Durant el matí del dia 21 d'aquest mes, la mare va patir una ruptura espontània de l'Artèria Vertebral Esquerra. Presentava un infart cerebel·lós; va estar inconscient per espai de 7 minuts, durant els quals l'auxiliàrem el meu pare i jo, fent-li acupuntura en uns punts d'emergència. Novament ens trobàvem enfront d'una prova forta en el nostre camí, perquè per aquelles setmanes la meva mare presentava problemes per caminar, per a moure's i parlar. Hom la diagnosticà una estranya condició genètica anomenada Fibrodisplàsia Muscular (FMD), malaltia que afecta les parets arterials. Se'ns informà que dita malformació es trobava per tot el coll i que una intervenció quirúrgica de la zona seria catastròfica. Avaluada tota la realitat, es va concloure que la millor opció era tractar el cas amb medicaments anticoagulants i no operar.

En els moments d'incertesa i dificultat, sempre hem comptat amb el suport valuós de les Germanes Filles de Sant Josep, i per gràcia de Déu, actualment ja en el 2019 la meva mare ha recuperat totes les seves qualitats neurològiques i porta una vida normal.

Per mitjà d'aquuesta experiència, com família Suárez Gómez, volem expressar un agraïment especial a les Germanes. Amb elles i al llarg d'aquests tràngols, hem sentido molt present la intercessió del P. Butinyà, el seu fundador; i l'hem sentida en la nostra família i en la vida de cadascú de nosaltres.

Luis Santiago Suárez Gómez. Bogotá, 11 de Novembre 2019

GENER 2020

FULL INFORMATIU N.º 21

FRANCISCO BUTINYÀ I HOSPITAL, S.J.
Fundador de les Serves de Sant Josep i de les Filles de Sant Josep

Va néixer a Banyoles (Girona), capital de la comarca del Pla de l'estany, el 16 d'abril de 1834.

Durant la seva joventut, alhora que col·labora activament al taller familiar de corders, realitza estudis al Seminari de Girona i, als vint anys ingressa en la Companyia de Jesús el 24 d'octubre de 1854. Fou ordenat sacerdot el 29 de juliol de 1866, a Lleó.

Exerceix com a professor al Seminari de Salamanca de 1870 fins a l'abril de 1874, data en la qual són desterrats els jesuïtes d'Espanya.

Especialment sensible a les necessitats de la classe treballadora, a ella li dedica les seves millors forces. Així, el gener de 1874 inicia a Salamanca la congregació de Serves de Sant Josep. A l'any següent, amb la mateixa finalitat, a Calella de la Costa (Barcelona) reuneix un altre grup de joves treballadores, origen de la congregació de Filles de Sant Josep.

Butinyà porta a les entranyes aquestes dues identitats: és del món obrer –*"sóc fill d'un menestral"*–, i és religiós, membre ben actiu de la Companyia de Jesús –*"... demaneu-li que em doni el veritable esperit de la Companyia"*. Viu radicalment el seu seguiment de Jesús de Natzaret. I això fa que el seu zel apostòlic sigui incansable, i que es desplegui en una *predicació* constant –de manera especial a la gent sencilla–; en incesant *direcció espiritual* –a través dels Exercicis, i pel sacrament de la reconciliació sobretot–; i en la *ingent feina d'escriptor i publicista religiós* per arribar al major nombre de persones i animar la seva fe en Jesús que, amb Maria i Josep, treballa a Natzaret.

"Amant de la seva vocació"... i *"operari incansable a la vinya del Senyor"*, mor a Tarragona el 18 de desembre de 1899.

Notícies de la causa

Procés a Roma: Com informàvem en l'anterior Full extraordinari de la clausura del Procés Diocesà, tot el material del procés era ja a Roma el 27 de març de 2019. Va ser lliurat en la Congregació per les causes dels Sants el dia següent, 28, pel postulador p. Pascual Cebollada, sj. i per les portadores Eulalia Ramírez,ssj. i Mª. Pilar Marquínez, fsj.

Mons. Pappalardo, encarregat en la Congregació esmentada del material que arriba sobre les causes, comunicava al postulador la data per obrir el de la causa del P. Butiñá: 5 de juliol de 2019.

El p. Pascual Cebollada ja ha demanat també l'estudi de la causa.

En aquest moment ens trobem. Seguim posant tot en mans del Senyor.

P. Manuel Revuelta, sj: Va presidir el treball de la Comissió Històrica a la causa del P. Butinyà. Un cop recollits i estudiats els nombrosos documents referents a ella, va donar cos al dictamen sobre la personalitat i espiritualitat del servent de Déu que aquesta Comissió havia de presentar. El P. Revuelta va néixer a Población de Campos (Palència) l'1 de gener de 1936, i ha mort el 16 de juliol de 2019 a Salamanca.

Col·labora econòmicament amb la causa: F. Cantarero (Girona). **S. C.** (Girona). Devot del P. Butinyà (Banyolas).

ORACIÓ

Senyor, Pare bo,
us donem gràcies
perquè vau revelar a Francesc Butinyà
el misteri de la salvació amagat
en la vida oculta de Jesús de Natzaret
i el vau impulsar a transmetre'l,
amb un esperit infatigable,
sobretot als obrers,
per tal d'encaminar-los a la santedat
"agermanant l'oració amb el treball".
Que el testimoni de la seva vida
ens ajudi a seguir Jesús Obrer
i a viure l'Evangeli del treball.

A les seves mans us presentem aquesta
necessitat que sentim
(digui's aquí la gràcia que es demana).

Per rebre més informació, notificar favors, comunicar agraïments o ajudes per a la causa
dirigir-se a qualsevol casa de les dues Congregacions o al

Secretariat P. Francisco Butinyà. CAUSA DE CANONITZACIÓ.
Gral. Asensio Cabanillas, 18 - 28003 Madrid
e-mail: secretariadobutinya@planalfa.es - Tel.: 91 533 09 97

Butinyà S.J.

FRANCISCO

Si em falta l'AMOR...

"Déu és amor,
i qui està en l'amor
està en Déu
i Déu en ell" (1 Jn 4, 16).

La fe cristiana té l'AMOR
en el centre del seu ser: **DÉU ÉS AMOR**:
Déu no pot sinó omplir sempre d'amor
totes les seves criatures.
Per això, també l'essència de la persona és l'amor:
"a imatge de Déu els crea" (Gn 1, 27b),
i la seva plenitud, com la de Déu, és estimar, estimar sempre.

Les figures més rellevants, més destacades, com seguidores de Jesús han arribat a ser-ho, precisament, perquè han viscut l'amor de Déu i a Déu, i –derivat d'això necessàriament l'amor als altres–,
en un grau no propi.
La paraula pròpia del cristià,
principalment del qui assoleix la santedat, és:
"Hem cregut en l'AMOR", dita de mil maneres...

És el cas del servent de Déu Francesc Butinyà.
Començà el recorregut del seu itinerari vocacional
amb el desig decidit i profund d'identificar-se amb Jesús
i de servir-lo, amb tota l'ànima, treballant per donar-lo a conèixer
i animar quant més millor a viure la seva fe cristiana
volent aconseguir la santedat.

Seguint la seva trajectòria, trobem que aquest propòsit va anar creixent, clarament, en profunditat i amplitud al llarg de tota la seva vida, de manera que podem dir que Jesús ocupava el centre del seu cor i era el motor de la seva caritat apostòlica amb tots, grans i petits, especialment amb aquests últims.

En unos paràgrafs breus sobre la figura humana i espiritual del servent de Déu, les seves Josefines mencionen sovint la seva caritat, senzillesa i zel apostòlic, virtuts *"de les quals lliçons tan sòlides i forces exemples les donava"*.
(Historia del Instituto de las Religiosas Hijas de San José.
Tomo I. Gerona 1942, p. XXII).

"El foc que cremava dins la seva ànima no li deixava un moment de repòs i abastava el món sencer… fent-se estimar i desitjar arreu per la seva caritat i senzillesa, i així era el ***Pare de la Caritat****, com li deien propis i estranys"*
(Historia del Instituto de las Religiosas Hijas de San José.
Tomo I. Gerona 1942, p. XXIII).

TRIPTICO PADRE BUTINA-CATALAN-20.indd 1
20/12/19 13:09

D'aquesta abundància del seu cor, neixia, com acabem de veure, el que feia. Però també parlaven la seva boca i la seva pluma, ja que no es cansava de proposar la caritat com distintiu del cristià i de difondre el seu paper central per a créixer en la vida cristiana i en la santedat:

Mª SG,fsj. Madrid

¿QUÈ TINDRÀ LA CARITAT?

"En el camp de la vida,
si les espines abunden,
no manquen tampoc flors;
i l'ànima de tota flor
és la santa caritat.
¿Batega en el teu cor?

Ama qui no ambiciona res,
qui no demana al ser estimat
premi, llorer ni corona.
Qui, oblidat i venut,
segueix estimant i perdona;

que l'amor, fill del Cel,
perenne focus de llum
i deu de consol,
no té més que un model:
Crist, vencent en la creu.

¿Què tindrà la CARITAT
que tant l'ànima embelleix?"

–F. Butinyà–

(Transmès per les primeres Germanes)

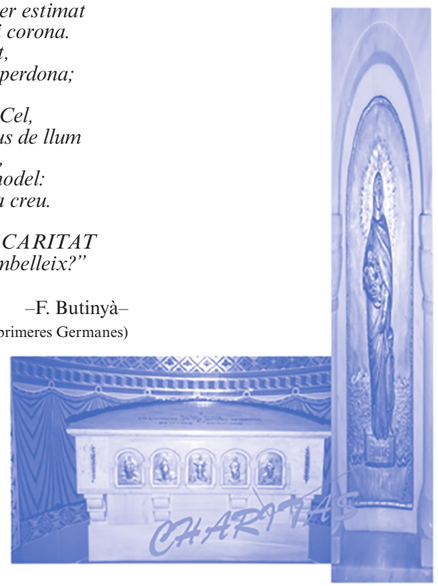

Sarcòfag on reposen les despulles del P. Butinyà.

Cripta de l'Església en la Casa Mare de Filles de Sant Josep. Girona

Els cinc baixos relleus que apareixen en el frontal del sarcòfag reflecteixen les cinc virtuts que, segons les primeres Germanes, caracteritzarien el P. Butinyà:
FIDES$_{FE}$, SPES$_{ESPERANÇA}$, OBEDIENTIA$_{OBEDIÈNCIA}$, CHARITAS$_{CARITAT/AMOR}$, i ZELUS$_{ZEL\ APOSTÒLIC}$

I en altres escrits

"…Tindran vostès el consol d'haver deixat als seus estimats fills, el mateix que al seus domèstics, la millor herència del cristià, **una ferma caritat**".

(Dedicatòria de *La Luz del Menestral* als germans Manuel i Fulgencio Tabernero, mecenes de Salamanca que li financien l'edició de l'obra. 1874).

El P. Butinyà deixà inèdita una voluminosa obra: ***"Apuntes de doctrina cristiana"***, que ve a ser una mena de ***"catecisme"***, exposició dels fonaments del cristianisme.
Són quatre volums. En el primer exposa tot el que pertoca a la FE, en el segon l'ESPERANÇA, en el tercer la CARITAT, I en el quart els SACRAMENTS.
És força rellevant que, al mateix començament d'aquest tercer volum, citi el text de Sant Pau sobre la caritat, –1 Cor 13, 1-13–, és **l 'Himne a la caritat'**, com és costum titular-lo en les traduccions de la Bíblia:

"Després d'haver exposat l'excel·lència de la caritat, recorre S. Pau les seves qualitats, dient: (1.Cor.XIII.):
La caritat és sofrida, dolça i benefactora;
la caritat no té enveja,
no obra precipitadament ni és temerària, ni s'ensuperbeix,
ni és ambiciosa ni busca els seus interessos;
no s'irrita, no pensa malament, no deixa pas de banda la injustícia,
i es complau en la veritat.
La caritat es fa a tot,
tot ho creu amb docilitat,
tot ho espera, i suporta tot.
La caritat mai no s'acaba: Tenen fi les profecies, cessa el do de llengües i les ciències es destrueixen.
Per últim, diu S. Pau: ara permaneixen aquestes tres virtuts, la fe, l'esperança i la caritat; però de les tres la caritat és la més excel·lent de totes".

(Apuntes de doctrina cristiana. v. III, c I, pp. 1-3).

Molt expressiva també és aquesta referència, que recull una mica més endavant de la cita anterior:

"Exemples bíblics"

El Papa S. Gregori el gran
ens mostra per una sèrie de fets trets de l'Escriptura
la fecunditat de l'amor de Déu.

1. L'amor fou el que impulsà a Abel a oferir a Déu el millor anyell del seu ramat i rebre amb paciència el cop de la mort.
2. L'amor fou el que ensenyà a Enoc a viure una vida del tot espiritual, i el que l'arrabassà d'aquest món i el traspartà a un món superior.
3. L'amor fou el que va fer que Noé trobés gràcia davant Déu, en quina presència havia caigut en desgràcia la resta del llinatge humà; l'amor li donà virtut per a fabricar l'arca, l'inspirà la pràctica de bones obres i li preservà la vida.

.....

5. L'amor, el que va fer a Abraham pare de nombrosa família i li donà forces per a escoltar la veu de Déu, e quant al seu fill Isaac.
6. L'amor, el que va sostenir Josep venut pels seus germans... empentant-lo a perdonar-los, quan fou designat virrei d'Egipte.
7. L'amor, el que mogué Moisès a oferir-se com víctima al Senyor perquè perdonés el seu poble.
8. L'amor, el que conservà Samuel, humil en l'elevació i irreprensible en la baixesa: perseguit per son poble l'estimava confessant clarament que no havia buscat el poder del qual havia caigut.

.....

13. L'amor guardà els tres joves diins del forn de Babilònia, com els conservà nets de pecat.
14. L'amor aconseguí la justificació de Magdalena, estant a la casa de Simon el leprós.
15. L'amor comunicà a S. Pau una paciència invencible.

(Apuntes de doctrina cristiana. v. III, c I, pp. 1-3).

Amb la intercessió del P. Butinyà

EXPERIÈNCIA DE VIDA DE LA FAMÍLIA SUÁREZ GÓMEZ

Moltes vegades no entenem els designis de Déu; Ell es manifesta a la nostra vida de múltiples maneres, que, amb freqüència, el nostre raciocini humà no comprèn. La vida en si mateixa és un miracle: cada inspiració, cada exhalació, cada batec del cor... constitueixen un mecanisme perfecte de vida.

Posseïm un gran regal: el nostre cos, que ens permet conèixer i interactuar amb les altres persones i amb l'entorn. El nostre organisme és un entramat de sistemes bioquímics extraordinaris, i les seves funcions estan coordinades i sincronitzades de forma meravellosa... Sens dubte, un 'alè diví' sosté i empenta la nostra vida. Qui és capaç d'aconseguir que un ser material eminentment pugui respirar, sentir, expressar emocions intenses...? La meva resposta és: Déu. Per més que només puguem tenir d'Ell, transcendent i esperit, un coneixement limitat.

Des d'aquesta convicció vull compartir l'experiència profunda que, des del 7 de novembre de 2015 fins a dates recents, Déu ha permès viure a la família Suárez Gómez. Hem pogut reflexionar, avaluar la vida i comprendre que cal que aprofitem intensament els miracles constants que Déu fa en la nostra existència.

El 7 de novembre de 2015 la meva mare tenia un control mèdic en el qual li realizarien una ecografia en el coll, degut al fet que presentava, feia alguns anys, una massa pulsatil·la a la alçada de la glàndula tiroide. Els metges sempre deien que eren adenopaties inflamatòries a nivell dels ganglis del coll produïts per l'hipotiroïdisme. Malgrat tot, en aquella ecografía el metge trobà una anomalia poc freqüent, de conseqüències nefastes per a la vida: trobà un aneurisma gegant, fusiforme, no trombosat, localitzat en l'artèria caròtida interna esquerra a nivell del si carotidi, regió altament delicada per les funcions vitals que s'hi generen.

En aquest tràngol, la família, amb el recolzament de les Filles de Sant Josep, començàrem les cadenes d'oració, realitzàrem la novena al pare Francesc Xavier Butinyà S. J., fundador de les Filles de Sant Josep, rebent el suport constant de la comunitat en els moments de preocupació. Fou així com la meva mare va emprendre una batalla a nivell interior; Déu permeté que, tot i tenir aquest aneurisma tan gran i en un lloc tan delicat, no hagués presentat complicacions en les seves funcions corporals. Això fou un veritable miracle. En aquestes circumstàncies, la meva mare va quedà molt tranquil·la; rebé la unció dels malalts i la imposició de mans del sacerdot de la parròquia San Alberto Magno en Bogotà. (...) Realment l'energia espiritual i l'oració foren factors determinants perquè la meva mare i tota la família, afrontéssim amb molta tranquil·litat la situació; sabíem que la meva mare estava estable, però no sabíem si sortiria bé de la cirurgia que el cas requeria.

La nit del 2 de desembre fou una nit crítica. Cap a les 11:45 hs. de la nit la meva mare va començar a patir episodis d'hipotensió i braquicàrdia, baixada de tensió arterial i de la freqüència cardíaca, fred seguit i sensació constante de desmai (...) Mitjançant exercicis de sanació s'aconseguí que, cap a les 2 de la matinada, retornés a nivells normals de tensió arterial, i que, a poc a poc, la seva freqüència cardíaca es regulés.

L'endemà anàrem a urgències i s'aconseguí que li fessin un test, amb el qual anaven a ocloure totalment, si bé de forma transitòria, el flux sanguini de l'artèria caròtida esquerra, i així poder observar el comportament cerebral en absència del mateix. Dit procediment estava programat per al 14 de desembre, però, per gràcia de Déu, es realitzà el 4 de desembre. En aquest moment els metges determinaren la urgència de realitzar la intervenció quirúrgica com més aviat possible, pel risc imminent per a la vida de la meva mare.

El dia 7 de desembre ens trucà la metgessa resident de cirurgia vascular que s'encarregà del cas i ens va dir que ingressèssim de nou per urgències a fi de realitzar-li la intervenció quirúrgica. La data de la cirurgia no era previsible. L'alta professionalitat d'aquesta doctora, veritable àngel en el nostre camí, va aconseguir que es fes de seguida.

L'endemà ens comunicaren que la cirurgia havia de ser oberta. Donada la grossària de l'aneurisma calia que ingressessin pel coll, específicament, seccionant el múscul esternoclidomastoïdal fins arribar a l'artèria caròtida interna esquerra, ressecar i separar artèries, nervis i estructures adjacents a la mateixa, detenir